

ВАСИЛ ЦОНЕВ

ЖЕНИЦА

chitanka.info

Древността е учудила човека седем пъти. Зяпнал срещу Хеопсовата пирамида, древният номад се чесал по главата и цъкал:

— Голяма работа, голямо нещо!

А ние си ходим на Луната, пълним си контейнерите с лунни проби и се ядосваме, че вървим толкова бавно напред. Хайде бе, какво правите — какво става с Марс и Венера?

Изобщо трудно е да учудиш нашия съвременник. Басирам се, че ако поставим един телевизор до Хеопсовата пирамида, номадът ще махне с ръка на пирамидата и ще заяпа момичетата от Музикалния театър. А нашият съвременник в същото време се прозява насреща им и цъка:

— Хайде нещо ново бе! Стига с тия стъпки — две напред, три назад.

И ако прочетем, че някой си отишъл до Слънцето и си напълнил джобовете със слънчева плазма, ще кажем:

— Браво!

И то със същия ентузиазъм, с който посрещаме международните голове на Бонев.

Дори и аз си мислех, че с нищо не мога да бъда учуден. Светът напредва, и аз с него. Не се учудих и вчера, когато леля ми тръшна вратата и изкрещя:

— Спечелих двадесет хиляди лева от тотото!

Защо ще се учудвам? Напротив — ядосах се. Нали лично аз й казах да не си дава пенсията за това щуро тото.

— Моето момиче — казах й (аз все така й викам, въпреки че е с четиридесет години по-стара от мен. По-умните винаги се считат за по-възрастни), — правиш голяма грешка. На година триста души умират от гръм, а само 52 души могат да спечелят по 20 000 лева. Това значи, че вероятността да бъдеш ударена от гръм е шест пъти по-голяма от тази да спечелиш 20 000 лева. Ясно?

Леля ми кимна и изглежда й беше ясно, но продължи да си дава парите за тото.

— Алчна жена — казах си, — иди й говори.

А сега, когато разбрах, че е спечелила голямата награда, ядосах се. Хем моите прогнози се оказаха неверни, хем пък наградата се пада на една нищо и никаква стара женица, която кой знае какви глупости ще направи с тия луди пари. Виж, ако на мен се беше паднала тази

голяма премия, работата е съвсем друга. Първо, щях да си купя нова пишеща машина, второ...

Но леля ми ме прекъсна и удари парите в масата.

— Ето ги — каза тя — всичките.

— И? — казах аз.

— Ами това е — каза тя задъхана, като седна зачервена от щастие, — най-сетне успях. Толкова време чакам да ви зарадвам и ето.

Без да искам, се усмигнах. Цялата работа ми напомняше на един наш композитор, който срещнал един свой приятел и му казал: „Ще ти кажа нещо много радостно за теб. Одобриха втората ми симфония“.

— Ама не се ли радваш? — попита леля ми.

— Моля ти се — сложих ръка на сърцето си, — как не.

— Толкова време чакам тази премия — каза облекчена леля ми, — така се измъчих от чакане. Но сега вече съм спокойна.

Сетне взе парите и ги раздели на пет купчинки.

— Това за теб, това на Ванко, това на Коцето, това на Митко, това на Бонка.

Гледах я и зяпах. И усетих как се изпотявам. Една пета за мен — това са четири хиляди лева. По толкова и на останалите братовчеди.

Преглътнах и попитах:

— А ти?

Леля примигна:

— Как аз? Аз си имам пенсия. Нали за вас играех на тотото.

Седях аз така и я гледах. И едно по едно си спомних редица събития. Спомних си как тя крещеше от радост, когато чичо ми удряше заек. Човек отстрани би помислил, че умира да яде заек. Но тя беше вегетарианка и се радваше, че ще може да ни го наготви. И си спомних как при бомбардировките бомбата падна точно върху кухничката, в която живееше тя. Като излезе от скривалището и видя разрушената си стаичка, тя плесна с ръце:

— Добре че не падна върху къщата, боже мой, какво щастие!

А в къщата живеехме ние...

И пред очите ми минаха и Хеопсовата пирамида, и лунните контейнери и изчезнаха всичките като дим, и остана само щастливото лице на тази женица — най-голямото чудо, което може да се види в наши дни.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.